

Найдивовижніший злочин року

КУПИТИ

«Найдивовижніший злочин року» — легка романтична історія з детективним сюжетом.

Меґгі та Ітан, здається, не надто люблять одне одного, але вони обоє отримують загадкове запрошення на різдвяну вечірку. Отож напередодні Різдва Меґгі з Ітаном опиняються в англійсь-кому маєтку на відлюдді, куди разом з іншими письменниками їх запросила Еленор Ешлі, всесвітньовідома авторка детективних романів. Але раптом Еленор зникає, а Ітан може бути чи не єдиною людиною, кому Меґгі може довіряти. Та, можливо, йдеться не лише про довіру, а про щось більше?

Пролог

Витяг із протоколу допиту свідків
Маргарет Чейз та Ітана Ваятта

25 грудня

М. Чейз: Звісно, на моїх руках його кров.

І. Ваятт: Це лише одна нещасна подряпина.

М. Чейз: Ну та певна річ, я не збиралася його вбивати.

І. Ваятт: Меггі — радше коханка, ніж...

М. Чейз: Якби я збиралася його вбити, він би вже
не дихав.

І. Ваятт: Вона чудова людина. [І. Ваятт узявся за серце.]
У неї добре серце.

М. Чейз: Ні, мене не ображає, що ви звинувачуєте мене
в убивстві. Мене ображає,
що ви припускаєте,
ніби мені б це не вдалося.

І. Ваятт: Ха! Ви зачепили її професійний гонор.
Чекайте. Це жарт. Запишіть, будь ласка,
що Я...

М. Чейз: Треба було допитувати нас окремо.

Краще не дозволяти нам говорити разом.
Ні, ми не разом! Що ви! Ми — це не ми.
Він — це він, а я — це я, і ми не...

І. Ваятт: Ми колеги,

М. Чейз: Закляті вороги. Якщо точніше.

І. Ваятт: Меггі, ринок величезний,
ми працюємо з різними аудит...
Мою книжку екранізують,
я вже казав?

М. Чейз: Вибачте, ми що, справді досі
сидимо тут усі й нічого не робимо?
Я досі в цьому безглуздому светрі,
відповідаю на безглузді запитання,
поки вона...

Інспекторка Пател: Чому б вам не розказати
все з самого початку?

І. Ваятт: Я... гм... я не розумію запитання.

Інспекторка Пател: Коли все почалося?

І. Ваятт: Ой. Усе почалося...

М. Чейз: У ліфті.

Розділ 1

За тиждень до того

Тільки коли відчинилися двері ліфта, Меггі збагнула, що просто зараз побачить три найнеулюбленіші у світі речі: Різдво, вечірку, Ітана-йолопа-Вар'ятта.

Якусь мить вона стояла нерухомо. Какофонія колядок і базікання долинали сюди низьким гулом, доки вона задивилася на самовдоволенний вираз його самовдоволеного обличчя, на його фірмову шкірянку й на разок миготливих вогників на шиї, вив'язаних на манір шарфа. На голові — шапочка Санти, а в руках, ясна річ, примірник «Ніч який місячний» (віднині бестселер №1 «Нью-Йорк Таймс»). Те, що це картонна ростова фігура, а не сам пан добродій, мало би полегшити удар, однак Меггі довелося зібрати всю волю в кулак, аби не зацідити йому в картонні зуби.

Треба було принаймні натиснути кнопку, двері зачинилися б швидше, і, може, їй не довелося би почути: «Божечку, ти приїхала!». Саме тоді Меггі второпала, що припустилася жахливої помилки.

Треба було, поки змога, тихцем дременути ліфтом униз. Через вестибюль. А далі — на холодні й велелюдні вулиці Середнього Мангеттену за сім днів до Різдва. Треба було, і вона би це втнула, якби картонний Ітан не відвернув її увагу. Однак було вже запізно, і тепер дві крихітні й підступно чіпкі долоні тягнули її від ліфта у просторий вестибюль видавництва «Кілгавен Книги».

— Ми з Шеллі заклалися на п'ять доларів, чи ти прийдеш. А ось і ти! — Деборі довелося підвищувати голос, аби її було чути серед усіх цих балачок і нестримного сміху, бо оу-є. Вечірка в розпалі. Різдвяна вечірка. І Меггі ввірвалася в сам розпал. Миготить ялинка, грає музика, кімната вирує, аж голова йде обертом. Зовсім трішки.

— Меггі, — голос Дебори почувся ближче. І м'якше.

— Це диво, що на Різдво не скоюють більше вбивств.

— О, почалося, — пробурмотіла Дебора, проте Меггі ніяк не могла відвести погляду від картонного Ітана.

— Та ти тільки подумай. У задушливих кімнатах із купою алкоголю тісняться люди, що ненавидять одне од-ного. Навколо лежать ножиці та знаряддя для удушення.

— Знаряддя для удушення?

— Ну так... Вогники. Дощик. Готова закластися, можна завдати серйозної тілесної шкоди гірляндою, — попри все, Меггі відчула, як ці ідеї її збадьорили. — Навіть омела отруйна.

— Для собак, — відказала Дебора.

— За достатньої кількості омели кожен може стати собакою, — підкреслила Меггі й повільно розвернулася обличчям до жінки позаду неї.

Дебора Кляйн мала метр п'ятдесят потужної сили. Сиве волосся. Костюм від «Шанель». Очі, що набачилися життя за своє сорокадев'ятирічне сходження від дівчини з приймальні до найзагрозливішої жінки у видавничій справі.

— Я кажу це все, бо вб'ю тебе.

— Кого? Мене? — Дебора піднесла крихітну долоню до грудей.

— Так, тебе! «Це просто вечеря, Меггі. Тобі треба виходити з дому, Меггі. Треба обговорити просування, Меггі».

— Мій голос так не звучить. Це раз.

— Твій голос саме так і звучить.

— І два...

— Деборо, це вечірка. Просто перед нами стовбичить ялинка з журнальних обкладинок. Пів маркетингового відділу співає караоке, і... — її голос урвався, поки вона це усвідомлювала, — Ланс Ван Зент буквально прийшов у футболці у формі смокінга.

Дебора від її слів тільки відмахнулася:

— Ланс Ван Зент написав напівпристойну книжку дев'ять років тому. Нікого не хвилює Ланс Ван Зент.

— А як щодо нього? — Меггі показала на картонного Ітана, і Дебора зобразила провину на обличчі — таки мала совість.

— Мені сказали, він не відповідає реальному розміру.

Меггі раптом стрельнула ідея:

— О! Можна, я його заберу, коли все скінчиться? Я давно хотіла навчитися метати ножі.

Дебора розтуляла рота помалу, наче не могла виріши-ти, що сказати, коли повз них пройшла жінка й мелодійно вигукнула:

— Щасливого Різдва, Меггі!

Це новенька. Меггі здавалося, її звати Джен. Найімовірніше, Джен. Статистично, кожную третю жінку у видавничій сфері звали Джен, проте думки Меггі зараз плуталися, адже в приміщенні було надто шумно після цілого року тиші. Тут було забагато людей. І в Меггі, яка насамперед ніколи не любила натовпів і вечірок, затрусилися руки.

— Тобі треба щось з'їсти, — Дебора взяла Меггі за лікоть, і та відчула її руку крізь дуте пальто а-ля Джоан Вайлдер, у якому легко впріти у велелюдному приміщенні. Меггі завжди думала, що те пальто ідеальне, аби в ньому зникнути, проте Дебора й досі була поруч і шепотіла їй на вухо: — Вибач мені. Просто вже минув рік, і я подумала... Побудь тут п'ять хвилин. Заради мене. Пробач, що обманом змусила тебе прийти, але нам справді є що обговорити.

Меггі завагалася. Вона вже витратила п'ятдесят баксів на проїзд в електричці й на таксі, тож, може, все не так погано. Зрештою, вона не мусить іти на вечірку. Їй достатньо пройти крізь неї, а це вона зможе. Вона ходить щодня цілорічно — уже майже тридцять років. Значить, зможе пройти до кутового кабінету Дебори.

Однак потім продзвенів ліфт. Роз'їхалися двері, і зачувся густий баритон:

— Хо! Хо! Хо! — спершу він помітив ростову фігуру: — І хто це в нас такий красень? — Потім помітив її: — Привіт! Радий бачити, Марсі.

І в Меггі засвербіли руки від бажання знайти гірлянду.

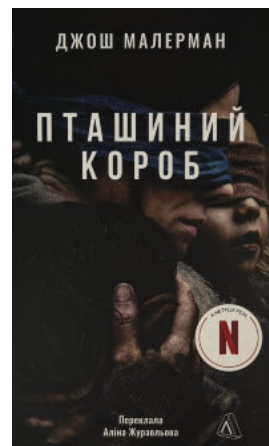
Рекомендована література

Різдво з червоним кардиналом

Сад кісток

Пташиний короб

Це кохання, крихітко

Перейти до категорії
Ромком

КУПИТИ